

The background is a solid orange color. Scattered across the cover are several stylized flowers in three colors: blue, yellow, and purple. Each flower has five petals and a dark brown center with small dots. The flowers are of varying sizes and are positioned around the text.

SARAH WILSON

ROMÁN

Družička na objednávku

PŘELOŽILA
NICOLLE KNAPOVÁ

Byznys + romantika = svatba
Jako vážně?

Družička
na
objednávku

Text copyright © 2022 by Sariah Wilson
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Nicolle Knapová, 2026
Cover © Daniel Pocar, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7328-2 (pdf)

SARIAH WILSON

*Družička
na
objednávku*

PŘELOŽILA
NICOLLE KNAPOVÁ

*Pro moji sestru Rachel –
než se opět setkáme*

KAPITOLA

první

„Ženich, nebo nevěsta?“ zeptala jsem se a nasadila úsměv, který říká „Ahoj, jsem společenská“.

Seděl na židli a vyřizoval si zprávy na telefonu. Byl mladý, vysoký, měl špinavě blondaté vlasy a působil docela nezdvořile, jak se ani nesnažil zapojit do konverzace.

Navíc na sobě neměl jmenovku. Proč se lidé nemohou řídit jednoduchými pokyny a usnadnit tak všem život?

„Ženich, nebo nevěsta?“ zopakovala jsem.

„Ani jedno,“ utrousil a já jen tak tak zabránila tomu, abych si neublížila takovým obrácením očí v sloup, že by to bylo vidět až z vesmíru.

„Vím, že nejste nevěsta ani ženich. Zajímalo mě, jestli jste tu s rodinou nevěsty, nebo ženicha.“ Nebylo to snad jasné? Ztrácela jsem snad cit pro vedení nezávazné svatební konverzace? Tenhle uvítací brunch byl první z mnoha akcí a já jsem se měla s každým družit. Místo toho jsem se snažila potlačit svůj sarkasmus.

Pak se na mě podíval. Bylo to jako tenkrát, když mi bylo jedenáct a na školním výletě v zoo mě trkla koza do břicha.

Byl neuvěřitelně přitažlivý. Měl tmavě zelené oči, čelist, jíž by mohl řezat sklo, a ramena, která jako by se táhla na

kilometry daleko. Svůj očividně drahý oblek nosil jako druhou kůži. Páni!

Roztřeseně jsem se nadechla a snažila se přimět svůj tep, aby se vrátil do normálu.

To, že si mě uznale prohlížel, mi s tím nijak nepomáhalo. Zvlášť když to bylo tak nečekané. Už dlouho se na mě totiž žádný muž takhle nedíval. Asi proto, že jsem vysílala silné vibrace, které dávaly najevo všem okolo, aby mě neotravovali.

Přemýšlela jsem, jestli je nedůvtipný, nebo je mu to prostě jen jedno. „Jsem tu se ženichem, přesněji jsem jeho svědek. Camden Lewis,“ řekl nakonec, zasunul si telefon do kapsy a nabídl mi ruku. Chvilí jsem váhala, než jsem ji přijala. Už tak jsem pocítila nepřiměřenou fyzickou reakci jen na to, jak vypadal, a nedokázala jsem si představit, že by se to po jeho dotyku mohlo zlepšit.

Camden Lewis. To jméno jsem znala, protože jsem si to zjistila. Byl to nejlepší kamarád ženicha a generální ředitel jejich technologické společnosti. Přátelili se od dětství, a i když mi Sadie ukázala jeho fotku, asi jsem se víc soustředila na práci, která mě čeká, než na to, jak atraktivní Camden bude.

Jeho velká ruka mi sevřela dlaň a já málem zavzdychala, jak mě jeho kůže šimrala.

Pak jsem si uvědomila, že uběhla trapně dlouhá doba a že stále držím jeho silnou, pevnou ruku, a ještě jsem mu neřekla své jméno. Pocitu divnosti jsem nepomáhala. Rychle jsem se pustila a řekla: „Rachel Vinsonová. Družička.“

„Rachel?“ zopakoval a vypadal zmateně. „Nikdy předtím jsem Sadie neslyšel, že by se o vás zmínila.“

To proto, že ještě před měsícem jsme se s nevěstou Sadie Snyderovou neznaly. Pověděla jsem mu příběh, který jsem si pro tuhle svatbu připravila. „Jsme staré známé. Jako malé jsme spolu jezdily na letní tábor do New Yorku a celé ty roky jsme zůstaly v kontaktu.“

Jeho pohled říkající „Hele, seš roztomilá“ zmizel, když se zeptal: „Vážně? Který?“

„Co který?“ Co chtěl, abych mu upřesnila? Když jsem lidem nabídla své falešné vysvětlení, obvykle se nepídili po podrobnostech. Natáhla jsem se, abych se ujistila, že je můj upravený drdol na svém místě. Považovala jsem to za část své zbroje, způsob, jak se cítit profesionálně, aniž bych na sebe upozorňovala, jenže něco v rozhovoru s tímto mužem mě trochu rozladilo. Jako by mi kousek toho brnění vyklouzlo.

„Který letní tábor?“ zeptal se.

„Aha. Tábor, no...“ Krista, moje kamarádka, zaměstnankyně a družička, vybrala název tábora, který mi v tu chvíli naprosto vypadl z paměti. Nebo možná můj mozek jen rozptyloval magnetismus, který z Camdena vycházel. Jak tam tak stál, zdvořile na mě zíral a zjevně očekával odpověď, vzpomněla jsem si na cestu letadlem, během níž jsme s Kristou probíraly špatný stav občerstvení. Vybavilo se mi, jak to jméno zmínila, a odpověď se mi vzápětí vrátila. „Oheneya. Tábor Oheneya.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

Vzhledem k tomu, že to bylo vymyšlené, jsem ani nečekala, že by o něm slyšel. „Byl to malinký rodinný podnik. Myslím, že ho před pár lety zavřeli.“

Ten nechápavý pohled byl zpátky. „A Sadie tam jezdila? Na tábor, kde se přespávalo? Nejsou obvykle drahé? Dan se zmínil, že když vyrůstala, neměli žádné peníze.“

Tím Danem byl Dan Zielinski, ženich. Ten pravděpodobně znal Sadie lépe než kdokoli jiný na světě. Znovu jsem si na tvář nasadila falešný úsměv. Měla se mi zmínit o své minulosti, když jsme vymýšlely, jak se známe. Řekla jsem jí, že nechci žádná překvapení.

Překvapení!

Místo odpovědi jsem řekla: „Když už mluvíme o Danovi, támhle je.“ Zjistila jsem, že když mě přistihnou při lži, rozptýlení

pozornosti vždycky funguje. Čekala jsem, že s budoucím ženichem uvidím Sadie, ale Dan měl po boku starší ženu, která měla na hlavě barevný šátek.

„To je Danova matka?“ zeptala jsem se. Sadie se určitě o Irene zmínila. Bojovala s rakovinou prsu a nedávno prodělala řadu chemoterapií. Lékař si nebyl jistý jejími vyhlídkami do budoucna. Existovala možnost, že tohle bude její poslední rodinná akce. Pro Sadie i Dana bylo důležité, aby vše proběhlo bez problémů.

To znamenalo, že budu muset najít způsob, jak zvládnout Camdena Lewise a jeho otravné otázky.

„Je. Měl bych se k nim přidat.“ Vstal, vykročil pryč a pak se zastavil. „Měli bychom se později sejít a promluvit si o našich společných povinnostech. Třeba dnes večer na koktejlovém večírku?“

„Jasně,“ řekla jsem. Spíš jsem ale chtěla říct: *Mám v plánu strávit celý tento týden tím, že se ti budu vyhýbat, děkuji pěkně.* Zdál se mi od přírody podezřívavý a to jsem teď ve svém životě nepotřebovala.

Sadie byla důležitou klientkou nejen proto, že měla na instagramu pět milionů sledujících, ale také proto, že měla působivou síť stejně zaměřených influencerek, mladých žen, které se v blízké budoucnosti chystaly vdát a potřebovaly profesionální družičky. Byla to fantastická příležitost pro mé podnikání.

„Rád jsem vás poznal,“ řekl.

Přikývla jsem, ale nedokázala jsem říct totéž. Na svatbách jsem si vypěstovala dobrý instinkt na lidi, kteří by mi mohli dělat problémy, a tenhle chlapík byl problém s velkým P.

Z velké části proto, že jsem poprvé za celou věčnost chtěla porušit své pravidlo o nemíchání práce a zábavy. Bylo to nejdůležitější pravidlo, které jsem chtěla dodržovat, a i když bych neudělala nic, co by ohrozilo mou firmu nebo ženy, které pro mě pracovaly, cítila jsem se trochu v pokušení.

Zvlášť když jsem viděla radostný úsměv, který se rozhostil na tváři Danovy matky, když uviděla Camdena. Celá jejich interakce byla tak sladká. Pomyslela jsem na to, čím si prošla, a rozhodla se udělat všechno pro to, aby se během tohoto týdne měla dobře. Na zítřek byla naplánovaná svatební oslava a já si v duchu poznamenala, že si sednu vedle Irene a udělám cokoli, abych jí pomohla si to užít.

Když do mě málem vrazil kameraman, uvědomila jsem si, že Danova matka není jediný rodič, o kterého se budu muset starat. Sadiina matka a její nevlastní táta byli uprostřed ošklivého rozvodu a navzájem se nenáviděli. Sadie mi přiznala, že její máma Brandy má tendenci se opíjet a dělat scény. Potřebovala jsem si dávat pozor.

Zvlášť když každý okamžik této svatby měl být živě vysílán na instagramu. Sadie byla totiž influencerkou v oblasti životního stylu, módy a cestování a svým fanouškům poskytovala úplný přístup ke všem svým aktivitám. Před chvílí jsem zaslechla, jak pomocný režisér posílá dva členy kamerového štábu, aby se připravili na Sadiin příjezd. Hlavní režisér celé události chtěl, aby byl nevěstin příchod na každou ze svatebních akcí velkolepý a aby na sobě měla pokaždé jiné luxusní šaty od svého módního návrháře, který byl jejím sponzorem.

Můj pohled se vrátil ke Camdenovi. Rozum mi říkal, že je hrozbou, ale zbytek mého těla měl jiné představy o tom, co by s ním rád dělal. Usoudila jsem, že je to zřejmě znamení, že musím vyrazit ven a víc randit. Byla jsem tak soustředěná na budování své firmy, že jsem na vztahy neměla čas.

Možná bylo načase to napravit. Ale až poté, co tato svatba skončí. Odvrátila jsem pohled a podívala se z oken, které sahaly od podlahy ke stropu, na bílou písečnou pláž, palmy a tyrkysovou vodu v zátoce hned za hotelem. Prsty jsem se na krku otřela o růžovo-bílé květinové lei. Vždycky jsem si přála letět na Havaj a tohle místo splňovalo všechna má očekávání.

Když jsem zavřela oči, skoro jsem cítila slaný vzduch oceánu, který mě lákal ven.

Navzdory nádherné scénérii jen pár kroků od pokoje jsem se nemohla nepodívat na Camdena, který se opět smál. Radost v jeho tváři ho nějak činila ještě atraktivnějším.

„Kdo je to?“ zeptala se Krista, když se postavila vedle mě a podala mi mimózu. Vzala jsem si ji, ale nevypila. Nikdy jsem moc nepila, a tak jsem se tomu snažila při práci vyhýbat. Kdybych se na recepci opila, zničilo by to mou pověst.

Můj prvotní instinkt byl předstírat, že nemám ponětí, o kom mluvím, a v duchu jsem si vyčítala, že jsem mu věnovala tak okatou pozornost. „Camden Lewis. Ženichův svědek.“

„Aha. Je luxusní,“ řekla a mrkla na něj. „Na tomhle brunchi by ho měli podávat jako předkrm. Hodil by se k ostatnímu.“ Sáhla po jednom ze sendvičů. „No vážně, podívej se na tu krásu. Viděla jsi někdy něco tak perfektně nakrájeného?“

Souhlasně jsem přikývla. Hotel byl dalším ze Sadiiných sponzorů. Každý aspekt její svatby měl firemního sponzora. Od bot přes cestu až po alkohol. Kamerový štáb tu byl proto, aby zachytil každý okamžik pro všechny její fanoušky, kteří chtěli být jako ona, aby chodili do stejného hotelu, kupovali stejné šperky a objednávali si ve stejném pekařství, které dělalo její svatební dort.

Pokud vím, ona a Dan za tuhle svatbu neutratili žádné vlastní peníze.

Tedy kromě toho, co platila mně.

„Jídlo je luxusní,“ souhlasila jsem.

„Všechno je to přehnané. Vždyť jediná oslava, kterou jsem měla po zasnoubení, byla moje svatba.“

Krista mě překvapila. Nikdy se o svém bývalém manželovi nezminila, a už vůbec ne v žertu. „Tohle není oslava, tohle je kšeft. A když už mluvíme o násilnických blbečcích z tvé minulosti, držíš se dál od kamer?“ zeptala jsem se.

„Ano, matko kvočno.“ Trochu netrpělivě se na mě usmála. „Už jsem ti říkala, že mě nemusíš chránit. Jsem v pohodě. I když jsem před kamerou, už se o něj nestarám. Říkala jsem ti, že jsem šla minulý týden na rande?“

To mě vážně potěšilo, protože Krista si zasloužila to nejlepší. „Fakt?“

„Fakt.“ Vypadala se sebou velmi spokojeně. „Ale když jsem se mu snažila popsat, co děláme... přála bych si, abys viděla jeho obličej. Nechápal, proč na tom záleží.“

Záleželo na tom, protože každá žena, která si nás najala, potřebovala pomoc. Buď neměla blízké přátele, nebo měl ženich více mládenců než ona družiček a chtěla to vyvážit, nebo hledala profesionála, který by se postaral o všechny drobné, ale důležité detaily. Někoho, kdo by ji podpořil emocionálně i fyzicky (stala jsem se opravdovou expertkou na držení nevěstinih šatů, zatímco ona čůrala). Pro ženy této generace nebylo neobvyklé, že neměly žádné opravdové kamarádky. Nebo jako v případě Sadie, měly jednu opravdu dobrou kamarádku, která je podrazila. Její bývalá nejlepší kamarádka využila Sadiiny slávy a získala si díky ní vlastní followery. Sadie si od té doby jen těžko připouštěla lidi k tělu.

Nevěsty, které si nás najímaly, si nejčastěji přály, aby v jejich společnosti byl někdo dospělý, kdo by dohlížel na neukázněné členy rodiny (Sadiina matka) nebo zvládal hlučné družičky. Na rozdíl od nich jsme se nesnažily sbalit svědka nebo si užít mejdanu, co to dá.

Někdo, kdo nebude jako Sadiina třetí družička, její sestřence Mary-Ellen, která, jak jsem si všimla, popíjela už třetí mimózu. Chystala jsem se, že jí budu muset připomenout, aby něco snědla, anebo ji z brunche vyvést, pokud nepřibrzdí.

„Je ten Camden svobodnej?“ zeptala se Krista a já povytáhla obočí. Krista si povzddechla. „Já vím, já vím, na svatbách se s chlapama nebavíme. Jen mi to přijde škoda.“

Máma tento názor bezvýhradně sdílela. Byla zdrcená, když jsem opustila svou pohodlnou práci ve finančnictví a začala pracovat jako placená družička. Dokud se nerozhodla, že svatby jsou ideálním místem, kde bych mohla potkat toho pravého, přestože jsem jí říkala, že se to nestane.

Horlivě věřila, že chytím kytici a všechno do sebe zázračně zapadne. Nechala jsem ji v té představě, protože to nestálo za hádku.

Krista mluvila dál. „Tvé pravidlo neznamená, že si toho lahodného muže nemůžu vychutnat. A ty to můžeš popřít, ale viděla jsem, že si ho taky prohlížíš. Kdyby šlo o jinou situaci, řekla bych ti, ať po něm skočíš jako gepard po raněné gazele.“

„To je krásná představa,“ řekla jsem a bez přemýšlení se napila mimózy. A okamžitě jsem ji vyplivla zpátky do sklenice.

„Lidé si budou myslet, že jsi těhotná. Nebo mormon,“ řekla mi se smíchem.

„Je mi jedno, co si ostatní myslí.“ A nehodlala jsem se o to ani začít zajímat. „Jsme tady, abychom odvedly práci, a to je to jediné, na čem záleží.“

Nasadila vážnou tvář. „Jasně,“ řekla. „Omlouvám se. Je tu prostě tak krásně, že je snadné nechat se unést fantazií. Měly bychom spolu vůbec mluvit? Když už se snažíme být v utajení?“

„Obě jsme družičky.“ Technicky vzato jsem byla hlavní družička, ale ona věděla, co tím myslím. „Což znamená, že obě jsme Sadiiny kamarádky, takže dává smysl, že se známe. I když bychom se nejspíš měly bavit s ostatními hosty.“

„Jasně, šéfe.“

Týden na Havaji byla tak skvělá příležitost, že jsem si vybrala Kristu, aby jela se mnou. Byla mým prvním zaměstnancem, když jsem začínala podnikat. Utekla z příšerného manželství a hledala útočiště v relativní anonymitě naší práce, v níž jsme šly z jedné svatby do druhé. Většina mých zaměstnankyň měla

podobný příběh. Snažila jsem se zaměstnávat ženy, které potřebovaly druhou šanci.

Stejně jako jsem ji potřebovala já.

V současnosti Krista vykonávala většinu administrativních prací, ale čas od času se ještě zapojila jako družička. Byla také mým badatelským guru, a i když vynikala ve vymýšlení věrohodných příběhů, v jejich zapamatování už tak dobrá nebyla.

Proto jsem jí řekla: „Nezapomeň, že se jmenuješ Richterová.“ Požádala jsem ji, aby používala pseudonym, aby ji její bývalý manžel nemohl najít.

„Jo, skvělý, budeme všem lhát,“ řekla pobaveně.

„Není to lež...,“ nechala jsem svůj hlas odeznít a nedokončila jsem své obvyklé „chráníme lidi“, protože byla zaneprázdněná mumláním si: „Richterová, Richterová, Richterová.“

Povzdechla jsem si. To nebylo vůbec podezřelé. Doufala jsem, že si toho Camden nevšiml.

Protože jsem podepsala dohodu o mlčenlivosti tlustou jako moje zápěstí. Moje společnost by nemohla unést finanční úder, kdybychom já nebo Krista prozradily, že Sadie ve skutečnosti neznáme. Nemluvě o tom, jak ji Sadiina bývalá kamarádka zradila. Bylo nepřípustné, abych udělala to samé. Její tajemství musíme uchovat.

Když už mluvíme o budoucí nevěstě, ve dveřích nastal rozruch a Sadie vešla dovnitř. Měla na sobě krajkový top a k němu dlouhou bílou sukni. Vypadala bezstarostně a nenuceně, i když jsem věděla, že právě strávila hodiny úpravou vlasů a líčením a že šaty, které měla na sobě, jí na míru ušil Stefan, zástupce známé návrhářské značky.

Zdálo se, že celá září, a to se ještě zesílilo, když uviděla svého nastávajícího. Považovala jsem se za docela dobrou znalyni charakteru a Sadie se mi líbila hned, jak jsem ji poznala. Byla milá a starostlivá a také jedním z nejsamostatnějších

a nejodhodlanějších lidí, jaké jsem kdy potkala (což je vlastnost, kterou jsem obdivovala a sdílela).

Navíc byla do Dana zamilovaná. Mysleli byste možná, že to je samozřejmost, ale pokud byste pracovali v mém oboru, věděli byste, že není. Potkávali byste různé páry, od těch bláznivě zamilovaných, o kterých jste věděli, že spolu zůstanou až do smrti, až po lidi, kteří se otevřeně nenáviděli, a přesto se vzali. Také jsem pomohla nejedné nevěstě utéct.

Když byli manželé šťastní jako Sadie a Dan, byla to pro mě mnohem příjemnější práce. Zřejmě to byly velmi krátké námluvy a zasnoubení. Svěřila se mi, že oba věděli hned první noc, kdy se potkali, že jsou si souzeni.

Když ji k radosti davu zaklonil a políbil, snažila jsem se, aby ze mě nevytryskla žárlivost. Navzdory tomu, co jsem řekla mámě, sama jsem to chtěla taky.

Nejraději bych si to přidala do svého seznamu úkolů: *Najít si spřízněnou duši.*

To je hračka.

Otočila jsem se a naservírovala Sadie talířek s jídlem. Podle mých zkušeností se na podobných akcích zapomíná spousta nevěst najíst a občas některá i omdlí. Mým úkolem bylo postarat se o ně, když jsou příliš zaneprázdněné, aby se o sebe postaraly samy.

S talířem v ruce jsem přistoupila k její skupince a pozdravila ji. Sadie mě objala a pak mě rychle představila Danovi a Irene. Když došla ke Camdenovi, ten se zatvářil podivně a oznámil: „Už jsme se potkali.“

„Na.“ Podala jsem Sadie jídlo. „Chtěla jsem, abys něco snědla.“

„Děkuju! To je od tebe vážně milé!“

I když jsem s ním nenavázala oční kontakt, cítila jsem na sobě jeho pohled. Nebylo to, jako by mě považoval za přitažlivou a nemohl si pomoci, aby se na mě nepodíval. Spíš jako

kdyby to byl velmi skeptický člověk a já jsem spustila jeho populační systémy.

Znovu jsem se rozhodla, že ho budu po zbytek týdne ignorovat. Počínaje právě tímto okamžikem.

„Není zač!“ řekla jsem jí. „Můžu si tě na chvíli půjčit?“

„Jen na minutu. Delší dobu bez ní nevydržím,“ skočil mi do řeči Dan.

Byl tak upřímný ve svém zbožňování, že jsem ani necítila nutkání obrátit oči v sloup. Bylo to milé. Sadie a Dan se rychle políbili, než jsem se s ní přesunula do rohu místnosti. Přemýšlela jsem, jestli ví, jaké má štěstí, že má chlapa, který ji očividně zbožňuje.

„Jsem ta nejšťastnější ženská na světě!“ řekla s povzdechem, jako by přesně věděla, na co myslím. „A všechno je skoro dokonale, až na...“

Namočila si celerovou paličku do farmářského dresinku a já jsem byla ohromena, když ji snědla, aniž na sebe kápne jedinou kapku. Kdybych na sobě měla bílé šaty, jsem si jistá, že bych je zepředu dozdobila, jen bych se na dresink podívala.

Zajímalo mě, co si o mně Camden Lewis myslí. Znovu jsem se na něj podívala a on si mě stále prohlížel. Přinutila jsem se soustředit veškerou pozornost na Sadie a na to, co se mi snažila říct.

„Kromě?“ zeptala jsem se jí.

„Moje máma. V letadle si vzala xanax, protože nemá lítání ráda. Vyspává se z toho v hotelovém pokoji.“ Snažila se o lehký tón, ale z toho, jak se jí stáhly koutky úst, bylo vidět, jak je rozrušená. Nevěděla jsem, jestli je to z toho, že její matka není na téhle akci, nebo z toho, že bere příliš mnoho léků na předpis.

„Nedělej si s tím starosti. Postarám se o tebe a budu Brandy hlídat. Všechno bude v pořádku.“

Usmála se na mě, ale nebylo to úplně ono. „Víš, že to nemusíš dělat, že? Přivedla jsem tě sem, abys byla na mých fotkách a videích. Nemusíš dělat mámě chůvu.“

Přikývla jsem. Mohu být na fotkách i pomáhat dohlížet na její matku. „Já vím.“

„Dobře. Chci, aby to byl kouzelný zážitek pro všechny, kdo se ho zúčastní. Včetně tebe. Možná tady někoho potkáš.“

Na Camdena se už znovu nepodívám. „Pochybuju.“

„Promiň, ale já jsem ta otravná nevěsta, která je tak šťastná, že je rozhodnutá zajistit, aby byli šťastní i všichni ostatní.“

„Já jsem šťastná.“

Opravdu? V hlavě se mi ozval matčin hlas, který oslabil mé odhodlání a donutil mě znovu se podívat na Camdena. Sadie si toho zřejmě všimla a řekla: „Možná bys mohla být šťastnější. Nevím, kolik jsem ti toho o Camdenovi už řekla, ale je velmi chytrý a milý. Myslím, že vy dva byste si opravdu rozuměli.“

Pokud pod pojmem „rozumět si“ nemyslela mini výsledky a podezírání, čekalo ji zklamání. V jejím hlase jsem poznala ten dohazovačský tón. Poslední tři roky jsem ho od mámy slyšela nepřetržitě.

„Kdo ví?“ řekla jsem nakonec. To bylo dostatečně neutrální a nezávazné. „Furt se na něco ptá.“ Invazivně. Na osobní věci.

„Ále,“ mávla jednou rukou. „To je holt Camden. Bere život, jako by to byla nějaká velká hádanka, kterou se chystá vyřešit. Ale vážně, měla bys to s ním zkusit. Myslím, že by se ti mohl líbit.“

Místo abych jí řekla, jak moc se mýlí, udělala jsem to, co umím nejlíp. Přikývla jsem a usmála se. Ona je nevěsta a mým úkolem je udělat všechno, co bude chtít a potřebovat, i když mi to bude připadat hloupé.

Protože mezi mnou a Camdenem Lewisem se neodehraje nic, ať už si to Sadie přeje sebevíc.

KAPITOLA

druhá

Po brunchi jsem se vrátila do svého hotelového pokoje, abych se připravila na večerní program nazvaný v mém rozvrhu „Večírek plný pití a her“. Akci zjevně sponzoroval výrobce deskových her spolu s dodavatelem Sadiina špičkového alkoholu.

Rozpis byl příhodně umístěn v uvítacím balíčku, který dostali všichni hosté. Trochu mi to připomínalo můj pohotovostní balíček pro družičky, který jsem si všude brala s sebou, jen jejich taška měla na jedné straně vyšité navzájem propletená písmena D a S. Spolu s rozvrhem byla v tašce také lahev vína, pytlíčky makadamových oříšků, sušené ananasové chipsy, aspirin, několik náplastí, svíčka s vůní kokosu a limetky, opalovací krém, balená voda, balzám na rty a mentolové bonbóny. To vše elegantně sladěné a opatřené dvěma svatebními hashtagy: #DanASadie a #SadieSadieVdanáLady, což byl odkaz na píseň z muzikálu, o kterém jsem nikdy předtím neslyšela.

Vyhodila jsem papírový rozvrh a vzala si z kabelky svou zalaminovanou kopii. Sadie mi rozpis dala před dvěma týdny a já ho okamžitě zalaminovala, jak se na každý správný plán sluší a patří.

Pak jsem sáhla po mobilu a napsala Sadie dotaz, jestli něco nepotřebuje. Zareagovala rychle zprávou, že šťastně tráví čas se svým budoucím manželem. Položila jsem telefon na postel. U některých zakázek jsem měla nabitou každou minutu každého dne, a pak byly jiné jako tato, kde jsem měla spoustu volna a mohla si dělat, co jsem chtěla.

Vyšla jsem na balkon s výhledem na oceán a usoudila, že jsou určitě horší místa, kde bych se mohla utápet ve vlastních myšlenkách.

Po několika minutách, které jsem strávila kocháním se nádherným výhledem, jsem se vrátila dovnitř a rozhodla se osprchovat. Ten ostrov byl sice ráj, ale panovala tu vlhkost, na jakou jsem nebyla zvyklá. Chladná voda mi pomohla a uvedla moje tělo opět do stavu, v němž jsem se mohla ukázat na veřejnosti.

Zabalená do bílého huňatého županu a s notebookem jsem se vrátila na balkon. Při sprchování mě totiž napadlo, že potřebuji zjistit trochu víc informací o Camdenovi. Ve vědomostech je síla, ne?

Poslala jsem textovky Kristě a naší IT manažerce Taimani a požádala je, aby mi se sháněním informací pomohly. Krista mi poslala několik sugestivních emotikonů, ale odpověděla jsem jí, že to souvisí s prací.

Během několika minut jsem měla odkazy na články o něm v mobilu. Byly to ale věci, které jsem už věděla. Byl generálním ředitelem Danovy společnosti. Stejně jako já vyrostl v Kalifornii. Já jsem holka z Los Angeles a on žil v malém městečku severně od San Franciska.

Ale nic víc. Nebyl vůbec na žádných sociálních sítích, což mi přišlo divné.

Já je taky neměla, ale měla jsem k tomu dobrý důvod.

Našla jsem jen několik jeho fotek z charitativních akcí s Danem, které jsem důkladně prozkoumala.

Z profesních důvodů.

A jak jsem tam seděla a myslela na něj, napadlo mě, jestli on nemyslí na mě. Při představě, že by mohl, mi naskočila husí kůže.

Proč se tolik vyptával, odkud znám Sadie? Možná byl jen zvědavý, jak naznačila. Nebo se snažil na Dana a Sadie dávat pozor. Myslel si, že jsem možná někdo z její minulosti, kdo ji chce využít, jak to zřejmě chtělo udělat mnoho členů její rodiny.

To by dávalo smysl, ale proč o mně pochyboval, když mu bylo řečeno, že jsem jedna z jejich nejlepších kamarádek? Tak proč ten výslech?

Předpokládám, že na tom nezáleželo. Neměla jsem v úmyslu s ním znovu mluvit, maximálně na něj zdvořile kývnout přes uličku, až si Dan a Sadie řeknou své „ano“.

Podívala jsem se na hodiny na notebooku a zjistila, že je čas se začít oblékat. Sepnula jsem si vlasy a zamířila ke skřini pro své třpytivé vínové koktejlové šaty. Za ty roky jsem nashromáždila slušnou sbírku šatů, od neformálních až po plesové. Na tuhle cestu jsem si s sebou přibalila několik koktejlových a také nějaké letní. Bylo to zvláštní, ale jako malá holka jsem šaty nesnášela. Chtěla jsem džíny, nebo nic. Ale jak jsem stárla, začala jsem mít ráda, jak mi sukně obepíná nohy a dodává mi ženskost. Nemluvě o tom, že dobré šaty dokážou zakrýt problematické partie.

Nanesla jsem si rtěnku, trochu řasenky a drapla kabelku. Než jsem se vydala ke dveřím, dvakrát jsem zkontrolovala, jestli mám v kapse kabelky přístupovou kartu. Už jsem si ji nejednou zapomněla ve svém pokoji a nechtěla jsem si to zopakovat. Vyšla jsem na chodbu a ujistila se, že jsem za sebou pořádně zavřela.

Přesně v tom okamžiku se otevřely dveře hned vedle mých a já lehce nadskočila, když z nich vyšel Camden. A přestože jsem právě strávila spoustu času slintáním nad jeho fotkami, když jsem ho znovu viděla naživo, rozžehlo to ve mně malé záchvěvy.

Usmál se a pohled na jeho úsměv mi málem vyrazil dech. Měl lehce vlhké vlasy, jako by právě vyšel ze sprchy. Úžasně voněl – čistě a lahodně.

„Vypadá to, že jsme sousedi,“ řekl.

„Jo.“ Paráda! To bylo přesně to, co jsem nutně potřebovala. Jít v noci spát s vědomím, že muž, kterého jsem si zakázala, je hned vedle.

Snažila jsem se zadržet dech, abych do svého vzdorovitého nosu nevsála další jeho vůni. Nefungovalo to.

Vykročil ke mně a moje tělo se k němu automaticky naklonilo. „Míříte na večírek?“ zeptal se.

„Jo,“ řekla jsem znovu. Bude si myslet, že jsem geniální a duchaplná, když nedokážu tvořit celé věty a stále opakuju stejnou jednoslabičnou odpověď.

Zdálo se ale, že ho to neodradilo, protože se na mě znovu zašklebil tím svým úsměvem, který by měl být ilegální. „Chcete, abychom šli dolů spolu?“

„Ne, to nejde. Musím jít...“ Kam že jsem to měla namířeno a co jsem měla dělat, až tam dorazím? Jeho oči byly jako jarní travnaté louky v Irsku. Jak mám přemýšlet? „... nahoru. Nejdřív musím jít někoho zkontrolovat...“ Málem jsem mu řekla, že se jdu podívat, jak se daří Brandy. O stavu Sadiiny matky nesměl nikdo vědět a já mu to málem naznačila.

Čekala jsem, že se na mě vrhne a bude mi klást spoustu doplňujících otázek. Místo toho se opřel o zeď takovým... salonním způsobem a mně to z nějakého nevysvětlitelného důvodu přišlo nesmírně přitažlivé.

Jeho hlas zjemněl a ztišil se. „Tak to vás asi budu muset zastihnout později.“

Aniž čekal na odpověď, natáhl ruku a sebral mi z rukávu kousek žmolku. Přestože nedošlo k fyzickému kontaktu, málem jsem vyskočila z kůže.

Kde se tu vzalo to flirtující stvoření?

Pak na mě *mrkl*. Nikdy předtím na mě nikdo nemrkl.

Když jsem neodpověděla – byla jsem poněkud otřesená –, dodal: „Zatancujete si pak se mnou?“ a odešel směrem k výtahům. Teď jsem to byla já, kdo se pevně opíral o stěnu, s rukou na rozechvělém břiše.

Co to má být? Odkud se to vzalo? Byla jsem připravená, že mě bude grilovat, a on na mě místo toho mrkl?

Moje vaječníky si s tím nevěděly rady.

Počkala jsem minutu nebo dvě, dokud jsem si nebyla jistá, že je pryč. Když jsem došla k výtahu, oddechla jsem si, že na mě nečeká. Měla jsem toho chlapa utnout, jenže on se choval, jako by to byl někdo úplně jiný, a já nic z toho nechápala. Byla jsem z něj vážně zmatená.

Když jsem nastupovala do výtahu, napadlo mě, jestli to není Sadiina práce. Vždyť mě ne zrovna nenápadně nabádala, abych si s ním někam vyrazila... Možná udělala totéž jemu?

A kdyby to tak bylo, není to skvělé, když s tebou flirtuje atraktivní muž? uslyšela jsem v duchu hlas své matky.

Kromě toho to nedávalo smysl. Jakmile většina mužů zjistí, že na ně někdo políčí, má tendenci utéct opačným směrem. Měla jsem snad věřit, že Camden je jediný chlap ve vesmíru, který řekl: „Ano, snoubenko mého nejlepšího kámoše, chtěl bych, abys mi zařídila rande s ženskou, kterou jsem nikdy předtím neviděl. Chci se do ní zamilovat a mít s ní svatbu jako ty.“

Směšné.

Jestli Camdena Lewise bavilo řešit hádanky, jak říkala Sadiie, možná ho bavilo být i jednou z nich. Jenže já jsem neměla čas se ji snažit rozluštit.

Brandyin pokoj byl dvě patra nad mým. Zaklepala jsem a uslyšela těžké bouchnutí a mručivý hlas. O několik vteřin později se dveře dramaticky otevřely.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptala se nezřetelně Sadiina máma. Měla na sobě volně uvázaný župan a její obličej mi byl

povědomý. Měla stejné jemné rysy jako Sadie a stejné medově blond vlasy, o kterých jsem předpokládala, že jsou barvené.

Tím však podobnost končila. Zápach alkoholu, který se Brandy linul z pórů, byl momentálně nepřekonatelný. Na podlaze jsem zahlédla desítky malých prázdných lahvíček. Zajímalo mě, jestli když hotel souhlasil s tím, že v rámci sponzoringu poskytne hostům pokoje zdarma, počítal s tisíci dolary, které Brandy vyčerpá z minibaru při své zjevné snaze utopit si játra.

„Dobrý den, setkali jsme se nedávno. Já jsem Rachel, Sadii na družička. Řekla jsem jí, že s vámi půjdu na večírek.“

„Jsem unavená. Jdu si lehnout.“

Zavřela mi dveře před nosem a uslyšela jsem, jak je zamkla. Pak se ozvala nová hlasitá rána, nějaké nadávky a další rána. Znovu jsem zaklepala.

„Určitě nic nepotřebujete?“ zeptala jsem se hlasitě.

Ale Brandy se ke dveřím nevrátila. Chvíli jsem si nebyla jistá, co mám dělat, ale usoudila jsem, že bude lepší nechat ji z toho vyspat než ji tahat mezi lidi, kde by se rozhodně nechovala vhodně.

Zamířila jsem na večírek, který se konal na jižním trávníku. Hrála tu hudba a bylo připraveno několik stolů pokrytých bílými lněnými ubrusy. Prostor byl osvětlený pochodněmi tiki a v rohu pouštěl dýdžej pohodovou hudbu. Jedna zaměstnankyně mi nabídla lei a já jsem sklonila hlavu, aby mi jej mohla nasadit, a poděkovala jsem jí.

Na brunchi jsem zaslechla, jak Sadii svatební organizátor Troy mluví s personálem o rozdávání lei. Řekli mu, že se jedná spíš o jednorázovou záležitost na uvítanou, ale on byl tak nadšený havajským prostředím, že požádal, aby tyto tradiční havajské květinové věnce rozdávali na každé akci.

Hned jsem si všimla, že se Dan a Sadie baví s Camdenem. Nejdřív jsem se pozastavila nad tím, proč je nevěsta už tady,

aniž proběhl oficiální příchod. Ale vzhledem k tomu, jak otráveně se tvářil režisér natáčení, jsem předpokládala, že se na to vykašlala. Camden si prohrábl vlasy a pak se rozesmál. V žaludku se mi znovu objevilo to nepřijemné chvění.

Odtrhla jsem zrak a spatřila Kristu ponořenou do rozhovoru s nějakým starším párem. Tvářila se rozverně a živě. Když jsem ji poznala poprvé, tak se moc snažila, aby byla nenápadná a aby si jí nikdo nevšiml. Teď, když se cítila v bezpečí, byla naprosto úžasná.

Nemohla jsem ji a její zaměstnání (moje podnikání) ohrozit kvůli někomu, jako je Camden. Troy prošel kolem mě a zavolal: „Najděte si své jméno, hra právě začíná!“

U každého stolu byla připravená nějaká stolní hra pro čtyři lidi a u každé židle kartička se jménem. Začala jsem hledat své jméno, tušila jsem, že budu sedět blízko přední části se svatebčany.

Jistě, měla jsem místo u stolu číslo 2. Už jsem si chtěla sednout, když jsem si všimla, že Camdenova jmenovka stojí hned vedle té mé.

Šlo tedy o situaci typu „ty jsi družička a on je svědek“, nebo to Sadie s tím dohazováním přehnala?

Každopádně to mým plánům neprospělo. Popadla jsem jeho jmenovku a plánovala najít Kristinu a vyměnit je, abych aspoň večer mohla strávit po jejím boku.

„Co to děláte s mojí jmenovkou?“

Samozřejmě jsem se nechala chytit. Protože takhle to u mě fungovalo. Položila jsem tedy kartičku zpátky na stůl, povzdechla si, zavřela oči a požádala vesmír o sílu, než jsem se otočila ke Camdenovi.

Zatvářil se pobaveně. „Asi jste mě neslyšela, co že jste to dělala s mou jmenovkou?“

Přemísťovala jsem tě k jinému stolu. „Hledala jsem vás, abych se ujistila, že víte, kde sedíte.“

„To od vás bylo pozorné.“ Slova zněla příjemně, ale jeho tón mi dával najevo, že mi nevěří. A taky by neměl. Gestem ukázal na přichystanou stolní hru, kterou jsem jako dítě milovala a někdy ji hrála i sama, protože jsem byla jedináček. „Myslel jsem si, že se možná bojíte prohrát.“

„Ha.“ Opravdu jsem řekla *ha*. „Až bude něco takového hrozit, dám vám vědět.“

Věnoval mi potouchlý úsměv a posadil se na židli. „V tom případě si pojďme zahrát. A buďte se jistá, že vás zničím.“

„Ne v tomhle životě. Na hry jsem expert.“

„Nemůžu se dočkat, až uvidím, jak dobře vám to půjde ve hře založené na náhodě.“

„Tak se připravte, že vám to vyrazí dech!“ řekla jsem mu.

„Myslím, že to já vám vyrazím dech tím, jak drtivě vás porazím,“ zazněla sardonická odpověď.

Krev se mi prudce rozproudila při představě, že mě vyzývá. Celý život jsem byla přehnaně soutěživá. Stálo mě to několik přátelství i vztahů. V dospělosti jsem se zlepšila, ale hozené rukavici jsem neodolala.

To není dobré. Potřebovala jsem rozptýlení. Možná budeme mít na dalších dvou židlích zapálené herní partáky a moje hormony přestanou poskakovat při představě, že sedím vedle Camdena. Zvlášť když si přisunul svou židli blíž k mé, takže se naše kolena dotýkala. Nemohla jsem si pomoci, ale při tom elektrizujícím doteku jsem reflexivně trhla kolenem přímo nahoru, vrazila do stolu a málem převrhla všechny figurky.

„Jste v pořádku?“ zeptal se a já dělala, že ho neslyším.

Moje naděje, že se pořádně rozptýlím a popovídám si, se rozplynuly o chvíli později, když se k nám připojili Danova teta a strýc. Poté co se představili, se začali bavit způsobem, jako by se hádali už dvacet let, a mnohem víc je zajímaly nápoje na objednávku, pojmenované po Danovi a Sadie.

Z jejich tichého sporu mě vyrušil Troy, když popadl dýdžejevův mikrofon a oznámil: „Teď, když jsou všichni na svých místech, můžeme začít hrát!“

Hádka páru naproti nám se zjevně vystupňovala, protože manželka náhle vstala, převrhla přitom židli a odpochovala pryč. Manžel ji následoval a my zůstali sami.

„Jakou barvu chcete?“ zeptal se Camden.

„Červenou.“ Vždycky jsem byla červená.

„Já si vezmu modrou. Můžete začít. A taky, jestli jsem vám to neřekl dřív, moc vám to sluší.“

Zrovna jsem se natahovala pro kartu, když to řekl, a zarazila jsem se. Už to bylo tak dlouho, co mi nějaký muž řekl něco podobného, že jsem nevěděla, jak reagovat.

Řekla jsem: „Ehm, děkuji.“ Máma mě učila přijímat komplimenty, jenže teď jsem nechtěla podporovat to, co Camden dělal. Hlavně proto, že jsem se v souvislosti s ním neovládala. Byla jsem příliš fascinovaná.

Jedna ze zaměstnankyň hotelu se zastavila u našeho stolu a nabídla Camdenovi věnec z mušlí a korálků. Poté co mu ho navlékla na krk, se ke mně otočil s obrovským úsměvem na tváři.

„Jestli začnete vtipkovat o mém věnečku, tahle konverzace skončila,“ varovala jsem ho.

„To by mě ani ve snu nenapadlo,“ řekl, ale jeho úsměv mi prozradil, že o tom přinejmenším uvažoval.

Měl radostný výraz nezbedného kluka, který zosnoval plán, ale na poslední chvíli ho odvolal. A to mi přišlo roztomilé, i když by nemělo.

Otočila jsem kartu a posunula svůj červený žeton o pět míst na herní desce. „Na takové vtipy už mám tátu.“

„To máte štěstí.“ Jeho tón mě málem přiměl k tomu, abych se zeptala, co tím myslí, ale připomněla jsem si, že mě on ani jeho život nezajímá a že se jen snažím přežít tenhle týden. Než

jsem stačila cokoli odpovědět, pokračoval. „Zkoušel jsem najít ten váš tábor. Kde že to bylo?“

Opravdu jsme se k tomuhle tématu zase vrátili? „Na severu státu New York.“

Camden se posunul o tři místa. „Kde konkrétně?“ zeptal se.

Hráli jsme tu víc než jednu hru. Bylo to to, o co mu šlo? Snažil se mě nalákat na falešný pocit bezpečí, aby na mě mohl vybalit otázky? Ke cti mu slouží, že to trochu vypadalo, že by to mohlo fungovat. Ale já jsem byla silnější. „Takové detaily o minulosti nesdělují. Mohla by to být jedna z mých bezpečnostních otázek pro webovou stránku, ke které jsem zapoměla přihlašovací údaje.“

„Myslíte si, že se vám nabourám do bankovních účtů?“ zeptal se, když jsem posunula svůj žeton o šest políček dopředu.

„Nemyslím, ale takové osobní informace nehodlám sdělovat.“

Zdalo se, že ho to pobavilo, a já se opět snažila přijít na to, o co mu jde. Jeho ruka se otřela o moji, když posunul žeton, a mnou projela vlna energie.

Odtáhla jsem se a připadala si směšně. Na tváři měl ten vševedoucí úsměv, jako by přesně věděl, co se právě stalo. Teď jsem byla podrážděná. Možná bylo načase, abych přešla do útoku, místo abych pasivně čekala na novou otázku nebo další pokus o to, aby se mi podlomila kolena.

„Co vlastně děláte?“ zeptala jsem se. Věděla jsem to, ale on nevěděl, že to vím.

Ve tváři se mu objevil zvláštní výraz. „Proč chcete vědět, co dělám?“

„No, je to běžná otázka, na kterou se lidé ptají. Je to taky vaše příležitost pochlubit se, pokud máte skvělou práci a jste ten typ člověka.“

„Pracuju v technologické firmě.“

No, to bylo podcenění toho, co dělal. O to víc se mi zamlouval – nesnažil se na mě udělat dojem, i když mohl.

„A co vy?“ zeptal se. „Co děláte?“

„Koordinátorku akcí.“ To byla moje standardní odpověď.

„A ty na téhle akci pracujete?“ Jeho otázka zněla cíleně a vypočítavě. Tušil, co opravdu dělám?

„Ne, jsem tu jen kvůli Sadie a abychom oslavili její výjimečný den. Myslím, že Troy odvádí úžasnou práci. Je hezké, že nemusím být ta, kdo tomu velí.“ To byl právě balíček, který jsme nevěstám nabízely. Celou akci jim naplánujeme, jsme jim po boku při každém rozhodnutí, které budou muset udělat, a pak zajistíme hladký průběh celého dne. Čas od času jsem dělala koordinátorku akcí. Takže to není lež. Technicky vzato.

Camdenův výraz ve mně ale vyvolal pocit, že jsem hrozná podvodnice. Zazvonil mu telefon, vytáhl ho z kapsy a podíval se na něj. „Omluvte mě na chvíli.“

Měl skutečný vyklápečí telefon. Proč měl ředitel technologické firmy relikvii starší než moje máma?

Když vstal, řekla jsem: „Doufám, že tomu, kdo vám volá z dávné minulosti, řeknete, že vyhrávám.“

Ušklíbl se na mě a zdálo se, že se mu můj vtip líbí. „To se ještě uvidí.“

Dívala jsem se, jak kráčí do tmy podél rozsvícených pochodní, a přemýšlela jsem, kdo je na druhém konci linky.

Taky jsem přemýšlela, proč trávím tolik času s mužem, kterého po skončení tohoto týdne už nikdy neuvidím, a proč o něm pořád přemýšlím.

Místo toho, abych ho sledovala, jak při hovoru přechází sem a tam, jsem se rozhodla zkontrolovat svůj vlastní mobil. Našla jsem třináct zmeškaných zpráv od své matky.

Zasténala jsem. To nebude nic příjemného.

KAPITOLA

třetí

Neobtěžovala jsem se číst její esemesky. Nemusela jsem. Všechny byly nějakou variantou příkazu „Okamžitě mi zavolej!“ Kdybych neposlechla, začala by mi volat. Nepřetržitě. A od toho mě dělily ještě asi dvě zprávy.

Kdybych mohla, prostě bych telefon vypnula. Jenže jsem nemohla, protože dvě naše zaměstnankyně pracovaly jako družičky na akci v New Jersey s nevěstou, která byla, řekněme, nadšenou perfekcionistkou. Byla jsem hrdá na to, že jsem je mohla koučovat skrze její drama, jelikož jsem byla něco jako zaříkávačka nevěst.

Ale znamenalo to, že jsem byla k dispozici i své mámě.

Vytočila jsem její číslo a ona to nějak dokázala zvednout ještě dřív, než to zazvonilo. „Rachel! Kde jsi byla? Snažila jsem se ti dovolat!“

„Pracuju,“ řekla jsem a rozhlédla se, abych se ujistila, že mě nikdo neslyší.

„Aha! Jasně. Na té Havaji. Jaké to tam je?“

„Je tu krásně. Měli byste se s tátou přijet podívat.“

Znechuceně si povzdechla. „Nemyslela jsem scénérii. Myslela jsem muže. Jsou tam nějakí atraktivní, vhodní muži?“

Nemohla jsem si pomoci. Můj pohled se upřel na Camdena, který byl stále zabraný do rozhovoru. Máma si bohužel mé chvilkové mlčení vyložila správně. „Takže tam nějaký je! Jak se jmenuje?“

Povzdechla jsem si. Opravdu to nestálo za hádku. „Jmenuje se Camden. Pracuje v oboru technologií.“

„Takže je chytrý. To je dobře. Pak budou chytrá i moje vnoučata.“

Byla jsem dítě, které se jim narodilo později. Rodiče trpěli neplodností a moje máma se mnou zázračně otěhotněla, když jí bylo třicet devět let. Byla jsem zřejmě důvodem jejich existence a v době mého dětství o mě až přehnaně pečovali. Mysleli si, že každá horečka znamená, že mám meningitidu, a každá modřina hlásí selhání vnitřních orgánů. Byla jsem si docela jistá, že právě oni byli důvodem, proč si můj pediatr mohl dovolit koupit v Aspenu druhý dům.

„Mami, právě jsem Camdena poznala. Vnoučata rozhodně nečekej.“

„Já vím! A to je právě ten problém!“ řekla podrážděným tónem.

Protože mě porodila až později, znamenalo to, že všichni její vrstevníci nejenže už vnoučata měli, ale některým z nich už odcházeli na vysoké školy. Z nějakého důvodu to mámu přivádělo k zoufalství a od mých jednadvacátých narozenin před čtyřmi lety na mě tlačila, abych se co nejdřív zamilovala a měla děti.

Jednou jsem ji upozornila, že i kdybych si našla chlapa, mohla bych mít stejné problémy s plodností jako ona. Tenhle rozhovor nedopadl dobře.

Když jsem teď na její telefonickou výtku nereagovala, dodala: „Já nemládnu a ty taky ne.“

Bylo mi teprve pětadvacet, ale ona se chovala, jako bych se blížila důchodovému věku. „Tak co, mami, jak se ti daří, kromě toho, že tě připravuju o děti?“

„Ne ne, ty nemáš nárok na to, abys měnila téma. Chci fotku toho Camdena. Potřebuju vidět, s čím tady pracujeme.“

Zavřela jsem oči a tiše počítala do deseti. Není divu, že mi to s náročnými nevěstami tak šlo, když moje máma dokázala být ještě horší. „Já ho fotit nebudu.“

„Prosím, pošli své ubohé, strádající matce jen jednu fotku. Strávila jsem s tebou v porodnici třicet sedm hodin.“

Cítila jsem, jak se na mě valí pocit viny, a neměla jsem zájem o další vzpomínky. Nepotřebovala jsem seznam všech způsobů, kterými jsem ji donutila trpět, ještě než jsem se narodila.

„Fajn,“ zabručela jsem. „Moment.“ Lepší se podvolit tomuhle, než aby to ještě vystupňovala. Vzhledla jsem, abych se podívala na Camdena, ale už tam nebyl.

Zastavilo se mi srdce při představě, že se vrátil ke stolu, stojí za mou židlí a poslouchá každé slovo. Když jsem se ale otočila, viděla jsem, že u vedlejšího stolu mluví s Danovou mámou Irene. S úlevou jsem si oddechla, pak jsem vstala a prošla kolem něj, jako by nic. Na poslední chvíli jsem nenápadně natočila telefon a zachytila ho, jak se směje. Zkontrolovala jsem fotku, viděla, že jeho obličej je sice trochu rozmazaný, ale jinak celý, a poslala ji mámě.

„Hotovo,“ řekla jsem jí, když jsem zamířila do zadního koutu večírku a nechtěla, aby mě někdo zaslechl. Už jednou jsem Camdena ztratila z dohledu, nepotřebovala jsem, aby se to opakovalo. Jeden z kameramanů na mě namířil kameru a já si dala ruku před obličej, aby mě přestali natáčet.

„Jak to mám teda najít?“ zeptala se. Musela jsem jí vysvětlit, jak mě dát na hlasitý odposlech, a pak projít její zprávy, aby tu fotku našla.

„No, je to fešák!“ prohlásila. „Schvaluju ti ho.“

Přesně pro to žiju. Tvůj souhlas se vztahem, který se neuskuteční. Usmála jsem se, i když mě nemohla vidět. Kdysi

jsem četla, že se tvůj tón mění, když se usmíváš. „Bylo skvělé si s tebou pokecat, ale teď musím donést nevěště něco k jídlu.“

„Připadá mi, jako by ses se mnou už chtěla rozloučit.“

Taky že jo, chtěla jsem říct a snažila se ignorovat výčitku v jejím hlase. Být vymodleným dítětem byl obrovský tlak. Zamířila jsem ke stolku s dezerty, nandala na talířek jahody v čokoládě a donesla je Sadie.

Usmála se na mě, viděla, že jsem na telefonu, a tiše řekla: „Přiď pak za mnou. Musím ti něco říct.“

Přikývla jsem a chtěla se jí zeptat, co se děje, když vtom přišel režisér, že potřebuje připravit pár záběrů Dana a Sadie, jak hrají hry.

Místo toho jsem řekla mámě: „Opravdu se už musím na tu party vrátit.“

„Bereš rybí tuk? Potřebuješ omega-3 na podporu plodnosti. A asi bys měla brát i kyselinu listovou. Jen pro jistotu.“

Kdyby se rozdávala ocenění za trpělivost, měla bych dostat purpurové srdce. „Ještě jsem ho ani nepolíbila.“

„Věřím v tebe! Použij svůj důvtip a krásu. Jdi si pro něj!“

„Měj se, mami.“ Zavěsila jsem. Bože, máma snad nemá vůbec žádné zábrany! Podívala jsem se do kalendáře a zjistila, že dnes večer hraje táta s kamarády poker. To dávalo smysl – obvykle byl hlasem rozumu a pomáhal tlumit mámino šílenství.

Vrátila jsem se ke stolu a uviděla Camdena, jak tam sedí a provádí něco s balíčkem karet. „Co to děláte?“ zeptala jsem se. Položil karty zpátky na jejich místo na desce.

„Nic.“ Podíval se na mě s provinilým výrazem a já se posadila vedle něj a nedokázala skrýt úsměv. Vzala jsem karty a začala je procházet. Na každé druhé bylo vysoké číslo.

„Podvádíte,“ řekla jsem. Mělo mě to rozrušit, ale spíš mi to zalichotilo. Tak moc mě chtěl porazit, že se uchýlil k podvádění. A že to dělal tak otevřeně a špatně, byla jen třešnička na dortu.

„Já nepodvádím,“ odpověděl tónem, který byl rozhořčený a zároveň škádlivý. „Jen si... dávám strategickou výhodu.“

„Doslova jste si nahrával ve svůj prospěch. Víte, co to znamená? Znamená to, že je vám jasné, že jsem v téhle hře lepší. V tuhle chvíli jsem vás už v podstatě porazila.“

Usmál se na mě a jeho zelené oči tančily radostí. To mě překvapilo. Na vysoké jsem chodila s klukem, který byl taky soutěživý, ale takovým tím hnusným způsobem. Kdybych ho obvinila z podvádění, zahodil by karty, aby zakryl, co udělal, nebo by vstal a dvě hodiny trucoval, zatímco já bych se snažila vše napravit. Řekla jsem si, že už nikdy nebudu chodit se soutěživým chlapem, ale ocenila jsem, že se Camden klidně přiznal a nějak dokázal, že jeho podvádění vypadalo hravě. Zdálo se, že ho vyloženě baví, jak ho vyzývám. Nejspíš jsem si neměla myslet, že je to roztomilé, ale bylo to tak.

Mohla bych chodit s chlapem, jako je on.

Ne, nemohla, řekla jsem tomu něčemu uvnitř sebe, co dospělo k takovému závěru.

Bylo ale těžké na tom trvat, když se ke mně naklonil a já ucítila tu lahodnou čistou vůni. Ztěžka jsem polkla, když konečně řekl: „Přistihla jste mě. Neraď prohrávám. Ale hra ještě neskončila. Ještě nikdo nikoho neporazil.“

„To je jen otázka pohledu,“ odpověděla jsem a mávla rukou, aby se ke mně nepřibližoval. „Brambora, rajče.“

Oči mu pobaveně tančily. „Cože?“

„No, víte, jak se v angličtině říká potato–potahto / brambora–brambor? Tak já neznám nikoho, kdo by ve skutečnosti řešil, čím se to liší. Takže říkám *brambora*, *rajče* a to mi dává mnohem větší smysl. Prostě dvě různé věci, co k sobě patří jako sůl a pepř, a co vidíte, záleží na tom, z které strany se na ně díváte.“

„Překvapujete mě. Zdá se, že jste typ, který si potrpí na správné vyjadřování. To se mi líbí.“

Pokrčila jsem rameny.

„Dnes večer jste mě překvapila už několikrát. Poprvé, když jste Sadie donesla jídlo. Je od vás moc hezké, že se o ni takhle staráte.“

„Je to moje práce.“ Vypadlo mi to z úst dřív, než jsem to stáhla zastavit, protože mě uvnitř hrálo, že mi věnuje pozornost. Sevřela jsem rty. Co to je za chlapa, že mi tak rozvázal jazyk? Obvykle jsem tyhle věci uměla dokonale skrývat a dávat si pozor na slova, ale on jako by vyzařoval nějakou auru pravdy, která mě nutila mu všechno říct. Věci, které jsem mu ze zákona říct nesměla. „Jako její družičky. Mým úkolem je na ni dohlížet.“

„To jste dělala i včera a mně připadá, že jste laskavý člověk.“

Hřejivé pocity zesílily a já si potěšeně uhladila vlasy. Vzápětí jsem se za takovou reakci zastyděla a rychle řekla: „Možná mám své chvílky.“

„Mám pocit, že máte spoustu takových chviliek.“

„A kdy jindy jsem vás překvapila?“ zeptala jsem se.

„Třeba když jste mě vyfotila.“

Pátěr mi ztuhla šokem a předchozí hřejivé pocity vyprchaly. Rázem jsem si připadala hloupě a podivně odhaleně. Myslela jsem si, že jsem byla opatrná, tak jak mě proboha mohl vidět?

V žádném případě jsem se k tomu nemohla přiznat. Vypadala bych strašně hloupě. Neměla jsem vysvětlení, které by dávalo smysl. Matkou bych to nezachránila.

„Jste hodně domýšlivý?“ odpověděla jsem.

„Viděl jsem vás,“ řekl tichým hlasem, až mi z toho zrudla tvář.

„Máte skvělou představivost.“

„Tak mi ukažte svůj mobil.“

Pevně jsem telefon sevřela. „Ne.“

Ve tváři měl samolibý výraz. „To znamená, že jste mě vyfotila.“

„To, že jste dospěl k nějakému závěru, ještě neznamená, že máte pravdu.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Družička na objednávku.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.